

I sorgens famn

I mörkrets famn, där sveket själens sårar,
Där brustna hjärtan vilar, ånger plågar.
En dikt föds fram ur sorgens bleka skuggor,
Om svekets gräsliga och tysta fruktan.

I ögonblickets bedrägeri föds förblindelse,
Löften bryts, lömska löften utgör förlustens pris.
I en famn av förtroende sviks varje steg,
Ånger och smärta, blodfläckad varje väg.

I brustna hjärtan ekar en melankolisk sång,
Där lidande är tonen, sår är varje trång.
Orden flödar tungt, i bitterljuv symfoni,
Svekets onda visa, i hjärtats mörka bryn.

Förtvivlan kryper fram, som en kyla i natten,
Löften bortblåsta, som löven på marken skratten.
Ånger krälar i själen, i varje skärvad dröm,
Tårarnas salt förgiftar, smärtan ingen rymmer.

De brustna hjärtan tvinnas i ändlös plåga,
Ingen tröst i världen kan lindra deras låga.
Svikenhetens skugga sveper omkring som dimma,
Och ljuset i ögonen försvinner i grå hinna.

Ånger, ett monster som äter själens kött,
Sveket dess mörka vinge, som ingen någonsin mött.
Den eviga förlåtelsen en fjärran dröm,
Brustna hjärtan klamrar sig fast vid deras göm.

Så denna dikt i mörker och förtvivlan tonar,
Om svekets arv och hjärtats blod som rinner.
Ånger och brustna hjärtan dansar sin dans,
I sorgens famn, där ingen någonsin fanns

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Broij'dä med Poeter.se id #232910 innehar upphovsrätten